

PROLOG

ASHLA, MĚSÍC TYTHONU

Toho křiku se Elzar Mann nikdy nezaváhal. Uplynulo mnoho měsíců od slavnostního spuštění Majáku Hvězdosvit, kdy stál po boku svých jediských kolegů. Od doby, kdy stál po boku Avar Kriss.

Oči galaxie se upíraly na ně, oblečené v parádních chrámových oděvech, a ten límec ho tak zatraceně kousal do krku, zatímco poslouchal projevy a fráze, nejprve kancléřky Liny Soh, vůdkyně Galaktické republiky, a poté Avar. Jeho Avar. Hrdinky Hetzalu.

Maják byl jejich slib galaxii, říkala Avar. Byla to jejich úmluva. Stále ta její slova slyšel.

Kdykoli se budete cítit sami... kdykoli se přiblíží temnota... vězte, že vás provází Síla. Vězte, že jsme tu s vámi... Za světlo a za život.

Za světlo a za život.

Ale to temnotu nezastavilo. Později toho dne se k němu přikradla. Vlna bolesti a utrpení, vize budoucnosti příliš hrozná na to, aby je mohl pochopit. Zapotácel se, chytil se zábradlí, z nosu mu crčela krev a tlak v hlavě hrozil, že mu rozpoltí lebku.

To, co viděl, ho od té doby pronásledovalo. Pohlcovalo ho to.

Jediové umírající jeden po druhém, odpravování otáčejícím se nepro-
niknutelným mračnem. Stellan. Avar. Každý, koho kdy v minulosti znal,
a každý, koho pozná v nadcházejících dnech. Tváře známé i cizí, rozerva-
né na kusy.

A výkřiky.

Ty výkřiky byly nejhorší.

Zbytek večera přečkal jako v mlze, s mechanickými pohyby, ne zce-
la přítomen, s ozvěnou toho, co viděl... co slyšel... vpálenou do mysli.
Dopustil se několika chyb, na recepci vypil příliš mnoho skleniček katta-
danského růžového vína, Avar ho žádala o ten tanec, o kterém se zmínila,
Elzar se k ní tiskl až příliš horlivě, až příliš veřejně.

Stále ještě cítil její ruku na své hrudi, když ho odstrkovala.

„Ele. Co to děláš?“

Pohádali se, v soukromí, hlava se mu pořád točila.

„Už nejsme padawani.“

Znovu ji uviděl až za pár měsíců, a když se setkali, byla atmosféra mrazi-
vá jako úsvit na Vandoru. Avarin vztah k němu se změnil. Byla odtažitější.
Příliš zaměstnaná novými povinnostmi maršálky Majáku Hvězdovsit.

Ale možná to byl on, kdo byl příliš zaměstnaný. Od uvedení Majáku do
provozu meditoval nad těmi vizemi dnem i nocí. Měl jít za Avar, omluvit se
jí a požádat ji o radu, a když ne za ní, tak za Stellanem Giosem, svým nej-
starším přítelem, jenže Stellan měl své vlastní povinnosti. Byl teď člen Rady,
odpovědný za vedení celého řádu. Neměl by čas. Kromě toho prosby o po-
moc sotva byly Elzarův styl. Elzar Mann byl ten, kdo problémy řešil, nikoli
nastoloval. Nacházel řešení. Odpovědi. Nové způsoby, jak vykonávat potřeb-
né věci. A tak Elzar dělal to, co vždy: pokoušel se ten problém vyřešit sám.

Nejprve nahlédl do Archivů ve Velkém chrámu, hloubal nad nesčetný-
mi textovými soubory a holokrony ve sbírce, dokonce zašel tak daleko, že
se pokusil rozluštit tajemství Gáğarenského kodexu, prastarého grimoá-
ru, jehož text mátl jazykovědce tisíce let.

I tehdy, když seděl v Archivech pod zkoumavým pohledem soch Ztra-
cených, slyšel Elzar v koutku mysli křik a viděl tváře zabitých v každém
zrcadlivém povrchu nebo procházejícím padawanovi.

Kodex ho dovedl až sem, na Ashlu, primární měsíc Tythonu. Předkové tento kus země pojmenovali Ostrovem osamění, což bylo přesně to, co potřeboval, pokud měl někdy zcela pochopit to, co viděl. Potřeboval samotu; soustředění. Poslední kapkou byl vzkaz od Stellanovy bývalé mistryně, vážené Rany Kant, v němž mu blahopřála k povýšení na mistra Jedi. Rada pro něj navíc měla místo; měl se stát maršálem základny Jediů na Valu, na okraji sektoru Rseik.

On? Maršál? Jak mohli být tak slepí? Neviděli snad, že na to není připravený? Neviděli snad, jaké má problémy?

Elzar krácel k oceánu, pod nohama cítil teplý písek a postupně odkládal svršky. Ano, tohle bylo lepší. Tady konečně uvidí pravdu. Tady konečně porozumí. Nezastavil se na břehu, ale rázně vešel do vln. Po kolena. Po pás. Brzy plaval na širé moře a zastavil se, až když už neviděl pevninu. Pomalu se otáčel, šlapal vodu, obklopen jen mořem a samotnou Sílou.

Byl čas.

Elzar se zhluboka nadechl, se zavřenýma očima se ponořil pod vlny a do uší se mu nahrnula voda a utlumila veškeré ostatní zvuky.

Ukaž.

Veď mě.

Dej mi odpovědi, které hledám.

Nic. Žádná odhalení. Žádné odpovědi.

Vyplaval zpět na hladinu, nabral vzduch do plic a ponořil se znovu.

Jsem tu.

Chci to vědět.

Musím to pochopit.

Nic se nezměnilo.

Kde byly ty slibované odpovědi? Kde bylo ono pochopení?

Zopakoval rituál, rozrazil hladinu, aby se nadechl, ponořil se znovu dolů a nechal se pohltit oceánem. Znovu a znovu a...

Bylo to jako natrefit na vzduchovou kapsu. Najednou se nepotápěl, utíkal po boku s dalším Jediem a noční můry jim byly v patách. Nebyli ve vodě, ale v mlze. Husté. Štiplavé. Neprostupné. Nic nedávalo smysl. Ani chaos, ani panika.

Ani strach.

Otevřel ústa k výkřiku a zaplavila mu je mořská voda z daleka, z jiného světa a jiného času.

Co je to?

Kde je to?

Mluv se mnou!

Síla promluvila s takovou vervou, až to Elzara roztočilo a před pálícíma očima se mu míhaly obrazy jako purpurové blesky.

Avar.

Stellan.

Tholothianka... Indeera Stokes? Ne, jedno chapadlo na hlavě chybělo, neznámá tvář zkřivená vztekem.

Tříštění kostí.

Praskání kůže.

Oči se mu zakalily, už neviděl.

A výkřiky. Ty výkřiky byly hlasitější než jindy. Drsnější než jindy. A jeho výkřik byl ze všech nejhlasitější.

Kde?

Kde?

KDE?

Elzarovi se zvedala ramena a z plic mu prskala mořská voda. Byl zpátky na břehu Ashly, sůl mu usychala na kůži spalované žhnoucím sluncem. Rozhlédl se a pohled měl stále rozmazaný, snažil se zaostřit na zlatý písek, který se rozprostíral na obě strany od jeho těla, a na obloze nad ním kroužili chřtánopýři, připravení obrat mu maso z kostí. Ale on ještě nebyl mrtvý. Zatím všichni žili.

Zvedl se, klopytal zpátky ke svému Vectoru a po cestě sbíral ze země oblečení. Potřeboval se dostat z Ashly. Potřeboval opustit Jádru. Síla promluvila. Už dávno mu odpověděla na jeho otázku, stačilo naslouchat.

Jeden název, planeta, kde bude moct konečně dát věci do pořádku.

Valo.